

РЕШЕНИЕ

№ 6519

гр. София, 01.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 25.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4255** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.104, ал.1 ЗДСл.

Образувано е по искова молба на Г. Р. Ц., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.5, офис 14, чрез адв. И. К. от САК, срещу Комисия за защита на потребителите (КЗП), с искане за заплащане на обезщетение на основание чл.104, ал.1 ЗДСл за период от 6 месеца, през който не е заемала държавна служба, а именно от 23.03.2021 г. до 23.09.2021 г. в размер общо на 5988.00 лв., ведно с законната лихва за забава от подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане и сторените по делото разноски.

Твърди се в исковата молба, че служебното правоотношение на ищцата е прекратено със Заповед № 82 от 23.03.2021 г. на председателя на КЗП, отменена със съдебно решение № 7841/13.07.2023 г. по адм.д. № 5266/2022 г. на ВАС, V-то отделение, влязло в сила като необжалваемо. След отмяната на заповедта с молба вх.№ Ц-03-4366 от 25.05.2023 г. служителката поискала от КЗП да заплати обезщетение поради оставането ѝ без работа в периода след 23.04.2021 г. Като размер на основното си месечно възнаграждение сочи сумата от 1174 лв., съобразно която определя общия размер на обезщетението за пет месеца от 5870 лв., към който прибавя сума от 118 лв. за първия месец от оставането ѝ без работа поради заплатено от ответника обезщетение по чл.106, ал.2 от ЗДСл в по-малък размер (уточнителна молба от 11.10.2023 г.).

Ответникът КЗП оспорва иска в писмен отговор от 09.10.2023 г. и в открито съдебно заседание чрез юрк. К. М.. Твърди, че не е налице незаконосъобразен акт на

административен орган, тъй като това не било посочено изрично в отменителното съдебно решение на ВАС. В допълнение, ищцата не се е явила в администрацията, за да заеме държавна служба, следователно е бездействала да защити своите интереси. Сочи, че за производството пред втората съдебна инстанция (ВАС) са заплатени разноски в размер на 2290 лв. С писмо изх. № Ц-03-7511 от 25.08.2023 г. на председателя на КЗП било поискано от ищцата да предостави банкова сметка за възстановяване на съдебните разноски, но писмото не било получено, от които отново прави извод за бездействие на ищцата. Твърди, че претендираното обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл е изплатено, както и, че в исковия период ищцата е започнала работа. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

По делото не е спорно, че Заповед № 82 от 23.03.2021 г. на председателя на КЗП, с която е прекратено служебното правоотношение на Ц., е отменена със съдебно решение № 7841/13.07.2023 г. по адм.д. № 5266/2022 г. на ВАС, V-то отделение. В срока по чл.122, ал.1 от ЗДСл ищцата не се е явила в КЗП за възстановяване на предишната длъжност. С молба вх.№ Ц-03-4366 от 25.05.2023 г. ищцата поискала от КЗП да заплати обезщетение поради оставането ѝ без работа в периода след 23.04.2021 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Нормата на чл.104, ал.1 ЗДСл предвижда, че държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

Неявяването на ищцата в КЗП за възстановяването ѝ на предишната длъжност е ирелевантно за претендираното обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл, както е посочено в самата разпоредба. Касае се за два различни фактически състава с различни правопораждащи фактически обстоятелства, респ. правни последици. Дали незаконосъобразно прекратеното служебно правоотношение ще бъде възстановено чрез явяването на служителя в срока по чл.122, ал.1 от ЗДСл няма отношение към оставането му без работа в срока по чл.104, ал.1 от ЗДСл, веднага след прекратяване на правоотношението.

За да се приеме един административен акт за незаконосъобразен е достатъчна отмяната му по административен или съдебен ред с влязъл в сила акт. Изцяло ирелевантно е дали в отменителното съдебно решение е посочено изрично дали отмененият административен акт е незаконосъобразен. Ако беше законосъобразен, той не би бил отменен. С отмяната на Заповед № 82 от 23.03.2021 г. на председателя на КЗП е изпълнена отрицателната процесуална предпоставка по чл.204, ал.1 от АПК, според който иск може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, респ. е осъществен елемент от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за наличие на незаконосъобразен административен акт.

Съдът приема за безспорно доказано и оставането на ищцата без работа в периода от 23.03.2021 г. до 23.09.2021 г. Към молба от 10.08.2023 г. ищцата е приложила копия от

издадени на нейно име трудова и служебна книжки, в които не се установяват вписвания в исковия период. Ищцата е назначена по служебно правоотношение в ЦУ на НАП, но извън исковия период – считано от 27.09.2021 г. Това обстоятелство се установява и от служебно изискана от съда информация от ТД на НАП С., предоставена с писмо изх.№ 10-00-3900 от 14.08.2023 г., според което за исковия период за ищцата няма подадено уведомление по чл.62, ал.5 от КТ за сключен или прекратен трудов договор. Лицето се водело осигурено от НАП за м.09.2021 г., но това е предвид служебното правоотношение от 27.09.2021 г.

По изложените съображения съдът приема за изпълнена и предпоставката за оставане на ищцата без работа в периода от 23.03.2021 г. до 23.09.2021 г.

По силата на изричната разпоредба на чл.104, ал.1 от ЗДСл размерът на обезщетението се определя съобразно размера на основната си заплата на служители, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата. Ответникът е предоставил препис-извлечение от поименно разписание на КЗП към 13.07.2023 г. на Дирекция „Правни дейности, административно обслужване и човешки ресурси“ и справка за размера на основната месечна заплата на служителите, заемащи длъжност „старши експерт“ в същата дирекция на КЗП (л.292-293). От тях се установява, че размерите на възнагражденията за същата длъжност варират от 1120 лв. до 1180 лв. Според Заповед № 82/23.03.2021 г. преди прекратяване на служебното си правоотношение ищцата е заемала длъжност „старши експерт“ с ранг V-ти старши. Съгласно чл.26 от Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация, повишаването в ранг на държавния служител се извършва в следващия старши ранг и от I младши в V старши ранг. Служителите, заемащи длъжност „старши експерт“ в Дирекция „Правни дейности, административно обслужване и човешки ресурси“ към КЗП към 13.07.2023 г. имат присъдени младши рангове. С оглед притежавания от ищцата по-висок, старши ранг съдът приема за основателна претенцията ѝ за определяне на размер на обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл съобразно основна месечна заплата в размер на 1174 лв. Този размер на обезщетението е справедлив, доколкото това е индивидуално определеното на служителката основно месечно възнаграждение (л.70), и същото е съизмеримо с възнагражденията за същата длъжност към 13.07.2023 г. Видно от представените от ответника доказателства една от служителките има основно месечно възнаграждение от 1174 лв., а другите са с незначително отклонение от този размер. Ето защо, и за оставането ѝ без работа в периода от 23.04.2021 г. до 23.09.2021 г. на ищцата се дължи обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСлв размер на 5870 лв.

Възражението на ответника, че това обезщетение вече е изплатено е неоснователно. Според представените от него доказателства същият е изплатил две обезщетения – една заплата като обезщетение по чл.106, ал.2 от ЗДСл и една заплата като обезщетение по чл.106, ал.4 от ЗДСл. Съгласно чл.106, ал.2 от ЗДСл в случаите по ал. 1, т. 1 и 2 държавният служител има право на обезщетение за времето, през което е останал без работа, но не за повече от два месеца. Ответникът е представил платежно нареждане от 24.06.2021 г. за изплатена сума в размер на 1056.00 лв. с основание „обезщетение без работа“. Ищцата не оспорва обстоятелството, че е получила сума в размер на 1056 лв. за оставането си без работа през първия месец след прекратяване на служебното си правоотношение, но счита, че то ѝ е изплатено в по-нисък размер от дължимото обезщетение по чл.106, ал.2 от ЗДСл.

Константна е практиката на ВАС относно наличие на основание по чл.103 от ЗЗД за прихващане между двете обезщетения - по чл.106, ал.2 и чл.104, ал.1 ЗДСл, тъй като същите произтичат от едно и също фактическо основание - прекратяването на служебното правоотношение и оставането на лицето без работа (напр. Решение № 10103 от 01.07.2019 г. по адм. д. № 2308/2018 Г., V отд. на ВАС, Решение № 15433 от 11.12.2020 г. по адм. д. № 6615/2020 г., V отд. на ВАС, Решение № 3412 от 16.03.2021 г. по адм. д. № 13358/2020 г., V отд. на ВАС и др.).

След като е допустимо прихващане между претендираното обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл и изплатеното такова по чл.106, ал.2 от ЗДСл, то съдът намира за основателна претенция на ищцата за присъждане на разликата между изплатената сума от 1056 лв. и дължимия размер на обезщетението поради оставане без работа в размер на 1174 лв., или сума в размер на 118 лв. Евантуално фактическо изплащане на обезщетението след приспадане на данъци не е предмет на настоящето съдебно производство.

Ищцата претендира присъждане на обезщетението със законната лихва от датата на исковата молба. Според задължителното тълкуване, дадено в т.4 от Тълкувателно решение № 3/2005 г. по тълк.дело № 3/2004 г. на ОСГК на В., при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожавемите административни актове. В случая, отменителното съдебно решение е влязло в сила на 13.07.2023 г., поради което обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл, в общо размер от 5988.00 лв. следва да се присъди със законната лихва, считано от 13.07.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

Разменената между страните кореспонденция относно предоставяне на оригинал на служебна книжка или номер на банкова сметка с оглед превеждане на обезщетения е изцяло ирелевантна за спора. Наличието на заплатени разноси в съдебното производство по оспорване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение също е неосновано. Видно от съдържанието на писмо изх. № Ц-03-7511 от 25.08.2023 г. на председателя на КЗП, с него е поискано от ищцата да предостави банкова сметка за възстановяване на съдебните разноси, но както се посочи, това обстоятелство няма връзка с настоящия имуществен спор, тъй като касае друг съдебен спор. Напълно ирелевантно за него е и неполучаването на същото писмо от ищцата.

В случая, са изпълнени предпоставките по чл.104, ал.1 от ЗДСл – налице е влязъл в сила съдебен акт за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение и служителят е останал без работа в релевантния 6-месечен период.

При тези изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК ищцата има право на сторените в производството разноси, за които претендира сума в размер на 1200 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение. Съдът намира за основателно възражението на ответника по чл.78, ал.5 от ГПК за неговата прекомерност. Минималният размер на дължимото адвокатско възнаграждение съобразно размера на исковата претенция от 5988 лв. съгласно чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2 т.1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 899 лв. Съдът приема, че имущественият спор по чл.104, ал.1 от ЗДСл е с ниска фактическа и правна сложност, поради което намира за справедлив размер на адвокатското възнаграждение от 1000 лв., който е близък до нормативния минимум.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, I-во отделение, 69-и

състав,

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Комисията за защита на потребителите, гр.С., [улица], да заплати на Г. Р. Ц., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.5, офис 14, чрез адв. И. К. от САК, на основание чл.104, ал.1 ЗДСл обезщетение за периода от 23.03.2021 г. до 23.09.2021 г. в размер на 5988.00 лв., ведно с законната лихва за забава от 13.07.2023 г. до окончателното му изплащане и разноси в размер на 1000.00 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: